

Δ.— Τὴν κοιλιά μου τὴν γιμάτην
θὰ σοῦ δείξω γιὰ γενναίη.
Κύτταξε χρυσὸ Δουβλίτι,
κύττα μπόλο κορφοῖτι...
γιὰ νὰ μὴν πολυλογῶ
τρεῖς καὶ σὺ καθὼς ἐγώ;

Ἄ.— Τὸν περίδρομο νὰ φρεῖ,
μὰ θάβλῃ καιρὸς καὶ σὺ
σάν κι' ἐμένα νὰ ψοφρεῖ
ἀπὸ νήστευε περισσή.
Ὅμως πάψε τὰ βρισιόζικα
κι' ἀπ' τὰ τόσα σου στολιόζικα
δώσε μου μιὰ χάντρα σου
νὰ χαρῆς τὸν ἄντρα σου.

Δ.— Σκάσε, φόρησε, γρουσουζικά,
κι' ἐμπροστά μου στίκα σουζά.

(Ἡ Δεξιά Σωτήρεια σάν πάτημα τοῦ γιாலὸ
στὰ νύχια τῆς σηκώνεται,
καὶ μὲ τὴν Καραπάνανα, Θεωδώρα καὶ Ραλλοῦ
προφορικῶς τσακόνεται.)

Ἡ μὲ τὴν ἄλλη προσπάθι καλλίτερα κ' ἔβριση,
τῆς δὲ Βουλῆς ὁ Πρόεδρος γιὰ νὰ τῆς ξεχωρίση
σημαίνει τὸ κουδοῦνι τοῦ σάν Ρούσοικα καμπάνα,
μὰ δὲν τὰκούσι καθιεμιὰ γερῆ γλωσσοκοπάνα
καὶ πέρτα 'στὴν γειτόνισσα μὲ χίρρα καὶ ποδάρι
καὶ τίλος πάντων γίνονται κι' ἡ ὄπη μαλλιὰ κουβάρια.)

(Ὁ Φασουλῆς περιέρχεται τὸν πόλεμὸ κιαλαίρει
καὶ τραγουδώντας τὸν λαὸ καὶ τὸ κλερτεβασίλειο
'στῆς ὀπὸ κυράτσικα οἰχεται μὲ ὀπὸ λογίων στηλιάρη
κι' ἀμίσιος τὸ συμβολικὸ τελειώνει Κωμειδούλλιο.)

Μέσα 'στὰ ἄλλα τὰ πολλὰ κι' ἀπολύσεις τοῦ Μελά.

Ἄφου λοιπὸν κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηνῶν Μελάς
μὰς ἐγίνε μπελας.

Ἄφου κι' εἰς τοῦτον εἶπαμε νὰ λείψουν πᾶ τὰ λούσα
κι' ἀρξάν κοντὰν τοῦ Δήμου τοῦ τὰ χρέη νὰ πληρώση,
κι' αὐτὸς μὰς ἐμβαγλωρῶσε μὲ μιὰ πανταχούσα
κι' ἴσως καὶ μ' ἄλλην σκέπταται νὰ μὰς ἐμβαγλωρῶση.

Ἄφου μὲ τὸ Δημόσιον 'μουφλοῦζεψε κι' ὁ Δήμος
κι' ἕνας μουφλοῦζης χρεωστῆι 'στὸν ἄλλον τὸν μουφλοῦζη,
κι' ὁ μὲν κι' ὁ δὲ δὲν ἐξοφλεῖ τὰ χρέη τοῦ προδύμιας
μὰ μὲ τῆς πανταχούσαις τοῦ πατόκορφα μὰς λουζεῖ,
ὁ δὲ Μελάς ἀγρίεψε εἰς τὰ καλὰ καθομιενα
ἂν κι' ἔπρεπ' ἐξ ἴδιων του νὰ δώση τὰ ζητούμενα.

Ἄφου καὶ τὸ Δημόσιον, ποῦ πρό καιροῦ ἐσφρίγα
μὲ πλοῦτον στεφιλῶν,
καθὼς κιοῦτάπη μαρτυροῦν ὀρεῖται οὐκ ὀλίγα
'στὸν ἄλλον Ἀθηνῶν,
κι' ἐκείνος ποῦ χρωστῆι πολλὰ καὶ σήμερ κι' ἀργότερ
θὰ βγάξη ἐνταλμα γι' αὐτὸν, ποῦ χρωστῆι 'λιγώτερα.

Ἄφου τὴν Ψωροκόστανε κι' εἰς Δήμαρχος τὴν ρίβουν
καὶ 'στὴ δουλειὰ τῆς ἡσυχῆ κανεῖς δὲν τὴν ἀφίνει,
μὰ τὸ Κουβέρνο τῆς γραφραῖς, ποῦ γρῶσα τοῦ γυρεῖου,
μὰ 'στὸν ἀχρήστων τῆς πατῆ τὸ βρωμὰρ κορφοῖτι,
κι' ὀποιος παράδες τοῦ ζῆται ἄς ἔχη νὰ λαβαῖνη,
τὸ κάτω κάτω τῆς γραφρῆς τὸ φρέσκο τὸν προσμένει.

Ἄφου ποσῶς δὲν ὄρελλεν ὁ Δήμαρχος νὰ παίξη,
καὶ σὰν δὲν εἶχε χρήματα, πρὸς χερὶν ἡσυχίας
ἔπρεπ' εὐθὺς μονάχος τοῦ 'στὴ φυλακὴ νὰ τρεῖξη
πρὶν πᾶν εἰς χωροφύλακας ἐντὸς τῆς Δημαρχίας,
καὶ νὰ κλεισθῇ 'στὸν Μεντρεσὶ καὶ νὰ μὰς 'πῆ σπολλάττη
κι' ὄχι νὰ καταδύχεται νὰ μὰς γυριεῖ τὴν πλάτη.

Ἄφου κι' αὐτὸς μὰς ἴβγαλε χρεωστικὰ λιμπρίτα
καὶ κρέμα ποῦ τοῦ λέν πολλοὶ πῶς μοιάζει τοῦ Γαμβίτα,
ἀφου ἂν εἶχε χρήματα 'δικὰ του κι' ὁ Σωτήρας
θὰ 'πληρωῖ' ἐξ ἴδιων τοῦ τῶν δανειστῶν τὰς σφαίρας,
ἀφου κακὰ τὴν ἐμπλεῖε κι' ὁ Δήμαρχος Μιχαῆλης
μὲ Μιχαῆλὸ Κυβέρνησι κακοκοιριεζε μεγάλως.

Ἄφου θ' ἀνοίξουν 'γρήγορα καὶ βίβλιο καὶ κατάστιχα
κι' ὄλα τὰ χρέη θὰ σθουθούν μὲ μιὰ γουμλάστιχα,
κι' ἔτσι θὰ συμφωνήσωμε 'στὸ τωρινὸ μὰς χαλί,
ὡς δτου νὰ γυρισώμε 'στουὺς χρόνους τοὺς καλοὺς,
οὐδ' ἡ κυρία Μιχαῆλου νὰ θέλη τοῦ Μιχαῆλη,
οὐδ' ὁ Μιχαῆλης νὰ χρωστῆ λεπτό τῆς Μιχαῆλου.

Ἄφου τὸν ἄλλον τοῦ λοιποῦ μὰς γράφει ἐν σπουδῇ
πῶς μίτε κἂν ζωγραφιστὸ δὲν θέλει νὰ τὸν ὄρη,
ἀφου δὲν μὰς 'χαρᾶτεψε σάν τὴν φορὰ τὴν πρώτη
καὶ σὺζυλα τὸν ἄρησε εἰς τὸν Σηλυβριώτη,
κι' ὁ κόσμος, ποῦ τὸ μάλλωμα κυτῆ μὲ τόσα χαλί,
ατρία τὰ καμπαιτίχη σου, Σηλυβρω μου φωνάζει.

Ἄφου ποικίλα καὶ πολλὰ καθέναν σκληριεῖτε
κι' ἂν ἄλλωθες ὁ Δήμαρχος γιὰ πᾶν ἀπολύθη,
εὐθὺς καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Δήμου φοβερίζε
ὀλόκληρον μὲ τὸν Μελά πῶς θὰ παρατηρήη,
καὶ τότε θ' ἀπομινοῦμε μὲ τούτα τὰ καπρίτσα
χωρὶς τὸν Ζαχαρία μας, χωρὶς τὸν Ζαχαρίτσα.

Γι' αὐτὰ λοιπὸν ὁ κύριος Νομάρχης μὰς ὄρελλει
προσωρινῆν ἀπόλυσιν 'στὸν Δήμαρχον νὰ στείλη,
κι' ἀπολυτικὸν γι' αὐτὸν νὰ συνταχθῇ τροπάρη
κι' ἀμίσιος τὰ βριμμένα τοῦ προσωρινῶς νὰ πάρη,
νὰ κρέξη δὲ γονατιότης χωρὶς πολλὴ κουβίντα:
ἀνὺν ἀπολύεις, Γονατῆ, τὸν πρὶν ἀπολυθίντα.

Τὰ τοῦ Φραγκοῦζῆ Ὀνειρο, μυθιστορία νῆα,
μὲ πῆρη καὶ κείτηρα,
μ' Ἐλληνικῶς ἠμπεύσεως προσηματα γενναῖα
καὶ γλώσσας κλεφρότητα.
Πρὸς δύο μοναχὰ θεράκια, φιλόμουσο, τιπταῖ
καὶ κἀρετὴ τῆν 'τρίγηρ καὶ νὰ μὲ βλαστημάει.

Θεόδωρος ὁ Πάνταρχος, παιδὶ ἀγαπῆτο,
μὲ τὴν εὐχὴ μὰς ἔλασε ἠμπεύσεως δακτυλίδι
μὲ Χριστοπούλα νόστιμα, κορφοῖτι ἑλληνικό,
τὴν Ἀγλαῖαν ὀρθολογία τοῦ Χριστοῦ ἰσπελιόη,
ὁ δὲ Ρωμῆρος 'στουὺς γάρος τὸν γὰρ καὶ γὰρ δὲ 'πῆ
'στὴν νῆα τὴν Τσελεπιδενα, 'στὸν νῆο τὸν Τσελεπῆ.

Θανάσης Μολοκάνοπουλος, ἐμπροσφίτης πρώτης
εἰς τὸ ἄλλωθ τὴν ὄβν, ποῦ ἔγινε πρῆμα ἔρμε...
ἐκεῖ κοροτομῆα φραντῆκα, σπανία στεράτης,
καὶ γύστω καλλιτεχνικὸ καὶ εἰμίμη δύο πῆρνε.